

Abdullah Gül, New York'ta "Gezi olaylarının başlangıcıyla gurur duyarım!" demiş. Bu beyan, ölüm, yaralanma, gözaltılarla sonlanan Gezi olaylarından 4 ay sonra, Türkiye Cumhurbaşkanı'nın Amerika'nın kalbinde, masonik gizli bir örgüt olan Dış İlişkiler Konseyi (CFR) kürsüsünde hitabetinden bir gün önce yapıldı.

Gül'ün beyanatı içinde ince detaylar gizli:

“10-15 yıl önce Türkiye hangi gündemlerle dünyanın kamuoyuna gelirdi? Bugün ise Türkiye'nin problemleri ne? İstanbul'daki olayların başlangıcı aynı Washington'da, Londra'da, New York'ta olduğu gibi ÇEVRE BİLİNCİ, şehrin yapılması ile ilgili bu bina buraya yakışır, yakışmaz kaygıları ile ortaya çıkan bir olay. Bu tip problemler başta demokratik, gelişmiş ülkelerin problemleri. Türkiye'nin problemleri buna benzer problemler haline geldi.

Türkiye'nin problemleri cinayetlerle, çok büyük işsizliklerle, çok büyük anti demokratik uygulamalar veya diktatörlükle, otoritarizm ile ilgili değil.”

Türkiye'deki, işsizlik, açlık, eğitim sağlıkta zirve yapan sorunlar, toprak satışları, insanların banka hacizleriyle ev bağ bahçelerinden olması ve bunlar sonucu ortaya çıkan cinayetler, Silivri ile simgeleşen adalet komedyası, İmralı'nın önlenemez yükselişi ve Türkiye'nin bölünme eşiğine gelişi ve Suriye ile savaşın eşiğinde duruşumuz, ve El-Kaide canilerini kendi elimizle komşu yapışımız...

Ne diyor Abdullah GÜL?!

Sorunlar bunlar değilmiş! Gezi Parkı'na yapılacak bir binaya çevrecilerin karşı çıkışı imiş! Bundan övünç duymuş. Protesto aynı Washington, Londra meydanlarındaki gibiymiş. Çevreye duyarlı vatandaşın isyanı gurur vericiymiş. Batı başkentlerinde olduğu gibi 'ileri gidenler' coplanır, gazlanabilirmiş!

Gezi Parkı olayları her kesimden terör destekçilerine, bölücülere, ekonomik rezilliğe, işsizliğe, savaş havarilerine 'yeter' diyen insanları, meydanlarda, parklarda, sokaklarda bu duygularını açığa vurmaya itti. Durumun ve geleceğin karanlığı, büyük bir kitlenin protestosunu tetikledi. Öğrenci ve orta sınıf ağırlıklı bu hareket, başlar başlamaz meydanlarda Sırrı Süreyya Önder, Gülten Kışanak ve Öcalan aşıli gruplar meydanlarda yerlerini aldı. Hükümetin bugüne kadar görülmemiş vahşette, yakma yıkma, gazlama, ve hatta ölümlerle sonuçlanan müdahalesi sonucu

Türk bayrakları ve TAM BAĞIMSIZLIK sloganıyla yürüyen büyük kalabalıklar meydanları doldurdu. Ardından Öcalan, "Meydanlar Ergenekoncular ve ulusalcılara bırakılmamalıdır" beyanında bulundu.

Ana muhalefet 'hareketsiz' durdu. MHP tabanına 'Uzak dur' mesajı verdi, CHP ikiye ayrıldı, Türk bayrakları yanında olanlar ve Öcalan paçavraları yanında konuşlananlar oldu.

Oysa, sokaklardaki kalabalık partilerden bağımsızdı. Her kesimden insan vardı ve temel söylem, 'AKP politikalarına DUR' şeklinde özetlenebilirdi. Başlangıçta sadece Taksim'i kapsayan "lokal" bir tezgâh planlanmıştı. Küresel toplum mühendislerinin oyunu, Türk bayraklarının tüm yurda yayılması ve MİLLÎ söylemlerle bozuldu.

Batılı odaklar, önce Gezi olaylarına tam destek verdi ve Türkiye'nin 'anti demokratik' 'diktatörce' yaklaşım sergileyen yönetimini kınadı. Sonra hesapta olmayan 'sapma'yı farkettiler ve 'Erdoğan'ın açıktan kınanmaması ama uyarılması' görüşünü benimsedi. Tavşana kaç tazıya tut diyeceklerdi. Eş zamanlı olarak Sabancı, Boğaziçi ve Bilgi Üniversitesi odaklı küresel memurlar aracılığıyla sokağa dökülen kalabalıkları ve gençliği YÖNLENDİRME çalışmalarına hız verildi. Böylelikle "topu kendi sahalarda tutarak" oyundaki üstünlüğü yeniden ele geçirmek için, taktik değiştireceklerdi.

ABD Senatosu Dış İlişkiler Komisyonu'na bağlı Avrupa İşleri Alt Komisyonu, "Türkiye nereye gidiyor?"

toplantılarında Demokrat Parti'den Robert Wexler,

"Türk toplumu içindeki kırılmanın Gezi olaylarıyla iyice 'açığa çıktığını"

söyledi ve

"Gezi olaylarının bölgedeki diktatörlük rejimlerine karşı yürütülen ayaklanmalarla benzer olmadığına"

değindi. Açıklamalar, olayları, 'çevre hareketiyle sınırlamak' içindi. Bu gayret meydanlar Atatürk posterleri ve Türk bayraklarıyla doldukça arttı. Olaylar millî yöne kayınca batı çark etti. Bir adım geri çekildi.

Gezi olaylarının malum gruplar tarafından yönlendirilmesine en büyük delil, planlı ve kararlı provokasyon çabalarıydı.

Okurlarımdan biri tehlikeye defalarca tanık olmuş ve şöyle dile getirmişti:

"Kadıköy'deki olaylarda her iki günde binlerce kişilik gruptan (Boğa'dan) 300-500 kişi ayrılıyor ve Hasanpaşa/Belediye önünde polisi havai fişekle kışkırtıyor. Polis 12'ye kadar sadece yerinden karşılık veriyor. 12'den sonra gelen destekle kuvvetleniyor ve öndeki kışkırtıcı birden yok oluyor. Arkadaki insanlar ile polis arasında engel kalmayınca Bahariye'de yürüyen halka saldırıyor. Havai fişek atan bıçkınlar çoktan ortadan kaybolmuş oluyor.

Dün sürekli arkadaşlarıma "5 dakika sonra ateşi söndürecekler", "20 dakika sonra 2 gaz atacaklar", "12'de öndeki grup kaçacak ve polis buraya girecek" diye önceden söyledim.

Maalesef dakikası dakikasına aynen söylediğim gibi oldu.

Haziran'da, Gezi çevresindeki barikatlarda da aynen bu şekildeydi. 10 gibi durdurulamayan küçük gruplar gelir, Gümüşsuyu ve Ritz tarafından İnönü'de bekleyen polisi kışkırtır, 12'de yok olurlardı.”

Sokaklardaki provokasyonlar dışında dikkatle hazırlanan kitle yönlendirme şablonları son derece dikkat çekiciydi ve 4 ay sonra hala konunun batılı manşetlere taşınması daha da ilgi çekici.

Olayların başından beri, küresel odaklar ve içerdeki uşakları, çeşitli STK'lar vasıtasıyla durumu ve kitleleri forumlarda, kapalı toplantılarda ve sanal ağ üzerinden şekillendirmeye çalıştılar.. Bu 'şekillendirme' çalışmaları sanal ağ başta olmak üzere büyük bir hızla sürmektedir. Sahte 'Sol' örgütler, GEZİ olayları üzerinden rant sağlama peşindedir. Onlarca 'Occupy' sitesi ve basılı yayın faaliyettedir. 'Direniş' ruhunu şekillendirmek için sırtını ve cüzdanını BATI istihbaratına dayanmış olanlar, GEZİ olayları üzerinden bölücü, 'insan hakları'cı ve 'demokrasi' havarisi bir edebiyatı ortaya sürecektir. Yakında bu konuda onlarca yayın manşet duyurularla ortalığı kaplayacaktır. Bunlar geniş kitlenin direnişini kendilerine yontma gayretindedirler.

Özellikle Kürtçü örgütlerin, geniş kitlelerin bıkkınlığı üzerinden nemalanma planları verilerle ortadadır. Bir örnek:

4-5 Ekim 2013 tarihlerinde New York'ta bir panel düzenleniyor. TALK TURKEY CONFERENCE! Amerika'nın en ünlü üniversitelerinden biri, The New School toplantının hamisi. Konu tabii ki GEZİ PARKI EYLEMLERİ! Programda Türkiye'den katılanlar arasında Sırrı Süreyya Önder, Diyarbakır Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş, Sabahat Tuncel, gazeteci Ahmet Şık ve daha birçok Türk akademisyen, gazeteci ve sanatçının adı var.

Bu 'BDP ana yemek' ve 'sol' soslu toplantıyı, New School'un rektörü, öncekiler gibi CFR (Dış İlişkiler Konseyi) üyesi David E. Van Zandt açarak onurlandırıyor! Türkiye ve Kafkasya uzmanı John VanderLippe giriş konuşmasını yapıyor.

Toplantıda şu malum 'barış süreci' ve 'gezi parkı eylemleri' BDPlilerle konuşuluyor. Kimisi Türkiye'den canlı bağlantıyla TALK TURKEY konferansına katılıyor.

Feminist, lezbiyen ve 'gay'lerin Gezi eylemlerine bakışı oturumunda BDP'li Sabahat Tuncel görüş bildiriyor.

'Gezi'de Sanat' başlıklı oturuma Bilgi Üniversitesi'nden Nazım Hikmet Richard Dikbaş isimli kişi katılmış. Tek kişiye ait bu isim.

Ve 'Geziden Bugüne' başlıklı oturumda Ahmet Şık ve Eylem Delikanlı adlı gazeteciler fikir beyan ediyor.

Talk Turkey logosu, Karaköy'de boyanan merdivenler benzeri gökkuşağı renklerle bezeli panel için şu açıklamaya yer veriyor:

“Gezi Parkının yok edilmesine karşı başlayan küçük protesto, kısa zamanda Türkiye’de geniş çaplı gösterilere dönüştü. ‘Gezi’den sonraki yaşam’ Paneli, Gezi eylemi sonrası önemli konuların tartışılmasını amaçlamaktadır. Gezi’nin ekonomik, politik, sosyal ve sanatsal sonuçları neler olmuştur? Geniş çaplı toplumsal hareketlilik için Gezi ne gibi kapılar açmıştır? Bu olaylar Türkiye ve bölgede nasıl bir gelecek işaret etmektedir?”

New School Üniversitesi'nin kanatları altında yapılan bu panel 4-5 Ekim'de Youtube'dan canlı yayınlanacak.

Seçilmiş isimleri ağırlayacak ‘Gezi’den sonra hayat’ panelinin hamisi New School için kısa bir bilgilendirme şart. New York'ta 1919'da kurulmuş. ‘Sol’ ve ‘ilerici’ etiketli bir üniversite New School. Tüm rektörleri CFR (Dış İlişkiler Komisyonu) adlı gizli masonik teşkilatın üyesi. Vietnam katliamında aktif görev almış, bronz madalyalı Bob Kerrey gibi rektörlere de ev sahipliği yapmış. Rektörlük görevi bitince birçok ülkede örtülü operasyonlarda faal olan lobi şirketlerinden birine atlamış!

Yeni rektör de uluslararası finans çevrelerinin gözde aktörlerinden biri.

Türk milletinin YETER sesini kendi çıkarları için kesme ve farklı yönlere çekme gayreti içinde olan emperyalist çevrelere ve onların kullandığı maşalara dikkat edilmelidir.

Bu oyunu bozmak için ulusal direnişi bayrak edinmek gerekir. Burada en önemli ölçüt, ezilen, aç, işsiz halk kitlelerinin, sendikal haklarına el konmuş işçilerin, topraksız bırakılan köylülerin, eğitim hakkı elinden alınmış öğrenci ve velilerin, uluslararası bankalarca soyulan esnafın sesine kulak vermektir. Onların örgütlü direnişi sağlanmadan, kitlesel ses cılız ve çeşitli odaklarca ‘kullanılabilir’ kalacaktır.

Haziran 2013'te yazmıştım:

“Ben 1970'leri yaşamış biri olarak ‘Gençlik Hareketi’ dalgasında darbe yemiş olanlardan biriyim. O nedenle bir SINIF olmayan gençlik hareketlerini yardımcı konumda görmeyi acı deneylerle öğrendim. Gençlik büyük bir güçtür, onsuz olunamazdır. AMA, esas mesele SINIFSALDIR. Ezilen sınıflar kitle hareketlerinde esastır. Onlarla yakın bağı olmayan hiçbir hareket başarıya ulaşamayacaktır. İşte tam da bu nedenle PARTİLERÜSTÜ bir platform oluşturulmalı ve yürütmesinde HALKIN bağrından unsurlar olmalıdır. Bunlar işçi, köylü, esnaf, memurdur, öğretmendir, doktordur, veterinerdir, ziraatçıdır.

Yıllardır her hafta 3-4 ile işte bu nedenle gidilmiştir. Özellikle son iki yılda tüm Anadolu'da bu insanlarla örgütleriyle ve en önemlisi tek tek ŞEHİT ANALARIMIZLA AİLELERİMİZLE temas edilmiştir.

Bu dostluk gittiğimiz yerlerde birlikte hareket etmeye ve birlikte toplantılar yapmaya varmıştır.

Şimdi artık, özellikle gençlerimizi kadınlarımızı ve halkı oluşturan diğer unsurları ŞEHİT AİLELERİ etrafında bütünleştirme zamanıdır. En büyük desteği verenler adı bende saklı fedakâr sendikacı dostlar ve sendikaları, yurdun dört bir yanında örgütlü Yörük Türkmen Dernekleri, Eğitim sendikaları, ADD şubeleri, Cumhuriyet Kadınları şubeleri Kafkas ve Balkan dernekleri olacaktır.

Birbirini tanımayan insanlardan oluşan kitleler sokaklara çıkar ve evlerine dönerler.. Oysa İl il, ilçe ilçe Şehit aileleri, Yörük dernekleri etrafında birleşmiş örgütlü kitle ne yapacağını nasıl yapacağını bilir.”

Meraklısı <http://www.milliradebildirisi.org> 'u ziyaret etmelidir.

Banu AVAR, 24 Eylül 2013
banuavar@superonline.com

<http://www.milliradebildirisi.org>